

## **Pappa**

Han skiner upp när de kommer.

Hon berättar för mig.

36 kilo är väldigt magert

men ändå orkar han sitta uppe en liten stund.

Det är en från personalen med i lägenheten för att de ska hinna prata lite om det som ska ske.

Samtalar om palliativt och att få till små stunder med promenader i friska luften.

Morfinplåster och PRIK-team.

Han skiner upp och på ren instinkt ges han en kram, först av hennes son, och av farten ger hon honom en hon också.

Min syster nämner det nästan först i telefonsamtalet med mig

att hon höll om honom hastigt. Förvånad hon med att hon gjorde det. Höll om honom.

Efter bara fem minuter ser de hans ögon fastna på en punkt långt borta.

Är du trött, frågar hon?

Ja. Ja, jag är nog det, svarar han.

Vi kan komma tillbaka snart igen och hälsa på.

Ja. Ja, gör det svarar han och det glimtar till där inne i ögonen. Svagt.

Och i mig gör det ont.

Ont.

Jag kan ju verkligen inte.

Kan inte uppbringa mod, vilja, ork, kraft, styrka, att gå dit.

Och jag vet ju varför. För jag skulle inte orka se honom ännu smalare än förra sommaren.

Ännu skörare men med vänlig blick. Det onda i honom är ju borta, jag vet ju det fast inombords i mig ringer ekot av då. Ännu.

Så jag kan inte.

Skuld känslor för att inte jag kan vara stark och förlåta som andra kan.

Duktiga, fina, rediga människor som kan.

Men inte jag inte...

Att inte jag kan ge min pappa ett sista besök. För det är inte långt kvar.

Palliativ vård. Han är inne i slutskedet av sitt liv och det gör ont i mig att det blev som det blev.

Jag hade velat ha en pappa.

Även om han vore blott ett skal.

Det gör ont att inte kunna vara delaktig för jag kan verkligen inte det.  
Så jag sitter här igen och kan inte bearbeta detta heller.

---

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lindalou med Poeter.se id #29299 innehar upphovsrätten